

Fidel Castros tal

vid 7:epartikongressens avslutning

I kristider krävs övermänsklig ansträngning för att leda vilket folk som helst. Inga förändringar kan göras utan folket. Vid en sammankomst som denna är det för de över tusen ombud - det revolutionära folkets utvalda, som till dem delegerat sin makt - deras livs största ära, till vilket kommer förmånen att vara revolutionär, som är frukten av vår egen medvetenhet.

Varför blev jag socialist, eller närmare bestämt, varför blev jag kommunist? Detta ord som utgör det mest förvanskade och förtalade begreppet i historien, förtalade av de som har privilegiet att utsuga de fattiga, dessa egendomslösa som fråntagits all den materiella rikedom som kommer från arbete, talang och mänsklig energi. Hur länge har mänskligheten levt i detta trångmål? Sedan urminnes tider.

[...]

Jag hade ingen handledare när jag studerade juridik och statskunskap, ämnen där de har stort inflytande. Det är klart att då var jag i 20-årsåldern, gillade sport och att klättra i berg. Utan handledare som hjälpte mig i studiet av marxismen-leninismen. Jag var bara en teoretiker och naturligtvis hade jag fullt förtroende för Sovjetunionen, Lenins verk skymfades efter 70 år av revolution. Vilken historielektion! Man får hoppas att det inte ska behöva dröja 70 år till innan en ny händelse som den ryska revolutionen inträffar, för att ge mänskligheten fler exempel på en storslagen samhällsrevolution som innebar ett enormt steg framåt i kampen mot kolonialismen och dess oskiljaktiga ledsagare imperialismen.

Men den kanske största fara som lurar över vår värld idag är den förstörelsekraft som finns i de moderna vapnen, som kan undergräva freden på jorden och omöjliggöra mänskligt liv på dess yta.

Vår art skulle försvinna, precis som dinosaurierna. Kanske skulle nya former av intelligent liv hinna skapas eller kanske solens värme stiger tills alla planeter och deras satelliter i solsystemet smälter samman, vilken många forskare menar kan komma att ske.

[...]

Om vår art överlever en längre tid så kommer framtida generationer att veta mycket mer än vi, även om de först måste lösa ett stort problem. Hur ska mat kunna tas fram åt de miljarder människor vilkas verklighet obönhörligen kommer att krocka med den begränsade tillgången på dricksvatten och de naturtillgångar de behöver?

Några, eller kanske många av er, undrar nog var politiken finns i detta tal. Tro mig, jag beklagar att behöva säga det, men politiken ligger just i dessa sansade ord.

Förhoppningsvis kommer vi - många människor - att oroa oss över denna verklighet och inte fortsätta som på Adams och Evas tid att äta förbjuden frukt. Vem ska föda

de törstande folken i Afrika som varken har tillgång till teknologi, regn, vattendammar eller andra underjordiska reservoarer än de sandtäckta? Vi får se vad de regeringar kommer att göra som, nästan alla, skrivit under klimatavtalens åtaganden, .

[...]

Snart bör jag fylla 90 år. Det är något jag aldrig kunnat föreställa mig och inget jag ansträngt mig för, det är en ödets nyck. Jag kommer dithän snart som alla andra. För alla blir det en gång vår tur. Men de kubanska kommunisternas idéer kommer att leva vidare som ett bevis på att om vi arbetar med engagemang och värdighet, så kan vi på denna vår jord producera de materiella tillgångar och den kultur mänskligheten behöver, och vi måste oförtröttligt kämpa för att nå dit. Till våra systrar och bröder i Latinamerika och i världen måste vi förmedla att det kubanska folket kommer att segra.

Översättning Christine Vaple, redigering Eva Björklund